

Zwerf(rescue)honden uit het buitenland

Achtergrond en de invloed hiervan op hun gedrag¹

Anne Marie van Hees

Wie een hond uit een bepaald land haalt via een stichting, doet er goed aan om zich te verdiepen in wat hem of haar te wachten staat.

Invloedsfactor erfelijkheid

In India en Afrika zijn er zwerfhonden die zich al vele generaties voortplanten zonder invloed van de mens. Er is hierdoor een type hond ontstaan van gemiddelde grootte, normale pootlengte waarbij de hond wat langer is dan hoog, een vrij korte vacht en spitse snuit heeft en staande of hangende oren.

In Europa kennen zelfs de armste landen een zekere welvaart. Dat houdt in dat de levensomstandigheden voor roedels honden (feral dogs) er in de meeste gevallen in Europa niet zijn. Soms komen ze wel voor in het oosten van Europa.

Er is namelijk niet genoeg afval op straat en honden die op straat zwerven worden als overlast beschouwd. Ze worden weggevangen of gedood of opgevangen en geadopteerd. De zwerfhonden die er in Europa zijn, komen vaak voort uit honden die een of enkele generaties ervoor nog huishond of gebruikshond waren en die op straat gezet zijn door hun eigenaren.

Hun erfelijke achtergrond hangt samen met het oorspronkelijke gebruiksdoel waarvoor ze destijds gefokt werden. Die erfelijke eigenschappen zie je nog regelmatig terug in de huidige zwerfhonden.

Veel zwerfhonden komen voort uit:

- 1) Jachthonden, zelfstandig werkend of in samenwerking met een jager.
- 2) Kuddebewakers, moeten zelfstandig de bedreigers van de kudde verjagen zoals berghonden.
- 3) Erfbewakers, moeten de baas alarmeren.
- 4) Ongediertebestrijders, kleine terriër-types die vaak graven.
- 5) Gezelschapshonden.

Deze laatste groep honden zijn doorgaans geselecteerd op hun sociale karakter.

¹ Bron: Losvast O&O nummer 1-2019

De vele types huishonden en werkhonden leiden tot een grote variëteit in zwerfhonden, al zijn er types die in een bepaalde streek veel voorkomen.

Aan het uiterlijk kun je als hondoloog² soms vermoeden met welke voorouders je te maken hebt maar het gedrag van de hond is een betere voorspeller. Testen van de genetische achtergrond is niet nuttig, het levert te veel rassen op omdat de honden vaak gemeenschappelijke voorouders hebben.

Invloedsfactor leefomstandigheden

Denk bij de leefomstandigheden aan:

- is de hond buiten of binnenshuis geboren
- was er voldoende voedsel aanwezig
- met welke bedreigingen heeft de hond te maken gehad

Binnen- of buitenshuis geboren

Als een hond in huis geboren is of als de moederhond in huis geboren is, zijn de honden doorgaans in beginsel sociaal naar mensen. Als ze in de buurt van mensen leven, zoals bij een stad, dan zijn ze in ieder geval gewend aan de aanwezigheid van mensen.

Honden die in dunbevolkte gebieden geleefd hebben met weinig menselijk contact, zijn meestal niet meer goed vertrouwd te maken met mensen. Zij zullen hun angst behouden.

Denk hier niet te licht over, deze honden kunnen zich ontpoppen tot angstbijters als ze eenmaal volwassen worden. Dit kan helaas niet met een training of therapie worden verholpen! De basis voor gewenning aan mensen moet in de puppyfase (1e socialisatieperiode 3-5 weken oud) plaatsvinden, dit kan niet op latere leeftijd worden ingehaald!

Voldoende voedsel

Als er voldoende voedsel is, zijn zwerfhonden vaak sociaal en tolerant naar elkaar zoals bijvoorbeeld in toeristische gebieden. Dit kan veranderen in de winter als de toeristen vertrokken zijn. Er ontstaan dan gevechten over voer en de kleine of zwakke honden hebben dan een geringere overlevingskans. Honden die dit meegemaakt hebben, zullen in Nederland vaak sterk op voer gericht zijn. Ze kunnen “voer” gaan stelen en baknijd hebben die bijna niet meer af te leren is. Het is voor deze honden een normaal overlevingsmechanisme.

² Hondoloog: iemand met veel kennis van en over honden zoals een gedragstherapeut, goed onderlegde kynologisch instructeur, een fokker met brede kennis en interesse, een bioloog gespecialiseerd in honden of een breed georiënteerde dierenarts.

Honden uit de toeristische gebieden zoals Griekenland, doen het in Nederland doorgaans goed.

Bedreigingen

Voormalige zwerfhonden zijn meer op hun hoede dan de huishonden die geboren zijn in Nederland. De aanwezigheid van andere (roedels) honden, mensen (bijv. hondenvangers) en verkeer vormen voor hen een gevaar. Ook een trainingsveld kan problemen opleveren vooral als er veel andere honden zijn.

Gewoon buiten lopen is soms al lastig voor deze honden. Ze moeten enorm wennen en hebben veel tijd en geduld nodig om aan nieuwe dingen en geluiden te wennen.

De geschiedenis, cultuur en religie van de landen waar de zwerfhond vandaan komt, kan ook van invloed zijn. Heeft in een land lang onderdrukking geheerst, zoals bijvoorbeeld in Roemenië, dan zijn de mensen veelal hard en onverschillig tegenover honden. De mensen hebben hun energie nodig om zichzelf staande te houden en verspillen geen energie aan een hond. Zeker als de dominante religie in een land dicteert dat honden onreine beesten zijn, is het moeilijker om met ze te knuffelen, ze te aaien, te leren kennen en van ze te houden.

Armoede verslechtert ook de leefomstandigheden van mensen en honden. Daarnaast kan corruptie er de oorzaak van zijn dat de hulpverlening de zwerfhonden niet of maar in beperkte mate bereikt.

Land van herkomst

De meerderheid van de zwerfhonden die in Nederland geadopteerd worden, is grofweg in twee groepen te verdelen:

- 1) Zuid-Europese honden uit Spanje, Griekenland en Portugal.
- 2) Oost-Europese honden uit Roemenië, Bosnië, Rusland en Bulgarije.

Zuid-Europese honden

Het welvaartsniveau ligt in deze landen relatief hoog. De leefomstandigheden en religieuze overtuigingen van de inwoners van Spanje, Griekenland en Portugal weerspiegelen zich in hoe ze met hun honden omgaan. Er wordt meer zorg aan de leefomgeving besteed en honden op straat zijn een minder geaccepteerd verschijnsel. Ze zullen eerder gevangen worden. De zwerfhonden houden zich veelal in leven met bedelen en dit is gelijk een vorm van socialisatie. Ze zoeken mensen op en vriendelijk gedrag wordt beloond met voer. Ze hebben daardoor ook een minder diepgaande angst voor mensen.

Spaanse honden zijn meestal wel erg op hun hoede voor vreemde mannen omdat ze vaak niet zachtzinnig behandeld werden.

Podenco's en kruisingen hiervan zijn vaak van jagers geweest die hen niet vriendelijk behandelden en ze kwamen vaak niet in aanraking met andere mensen. Omdat Podenco's vriendelijke en sociale honden zijn, kunnen ze in Nederland redelijk goed gehouden worden. Wel zijn velen blijvend angstig en hun jachtinstinct is iets waar je als nieuwe eigenaar goed rekening mee moet houden. Meerdere Podenco's tegelijk houden, biedt de honden veel steun.

In de berggebieden van Spanje en Griekenland komen nog steeds zelfstandig werkende honden voor bij kudde. Zij houden wolven, beren, lynxen en mensen bij hun kudde weg. Als ze niet bij de kudde zijn, liggen ze aan de ketting.

Zwerfhonden die van deze berghonden afstammen zijn afstandelijk. Qua uiterlijk zijn het zeer aantrekkelijke honden (vooral als pups) maar hun grootte (groter dan 55 cm), hun zelfstandigheid en waakse karakter maken dat ze geen allemansvrienden zijn. Andere honden worden vaak niet geduld. Ze zullen moeilijk kunnen aarden in een gezin in een druk bevolkte omgeving in Nederland.

Oost-Europese honden

In het voormalige Oostblok komen in dunbevolkte gebieden nog echte verwilderde roedels honden voor. Deze groepen honden, die auto's en fietsers wegblaffen of najagen zijn beangstigend. De honden stammen vaak af van kuddebewakers (berghonden) en komen meestal weinig in aanraking met mensen. Ze zijn heel wantrouwig. Soms komen pups van deze honden in een opvang of asiel terecht en kunnen op die manier ook in Nederland geraken.

Voor deze honden is het heel moeilijk om hier te aarden. Zowel genetisch als qua vroege socialisatie (1-12 weken) hebben ze een achterstand.

Deze doorgaans grote honden, met wantrouwige aard en de neiging om alles te verjagen wat niet tot de eigen roedel behoort, vormen een bron van ongelukken als ze volwassen worden. Juist omdat de pups eruit zien wollige knuffelbeertjes en ze als kleine schatjes op internet geportretteerd worden, begaan veel mensen de fout zo'n hondje met de beste bedoelingen op te nemen in hun gezin.

De stichtingen die dit weten, halen deze honden dan ook niet naar Nederland.

Komt dit type wel in Nederland en wordt de hond geadopteerd zonder deze achtergrondinformatie mee te geven dan eindigt de adoptie en begint een eindeloze tocht langs asielen en mislukte plaatsingen en uiteindelijk een spuitje.

Deze honden (type berghond) kunnen zo autonoom zijn dat ze weinig afhankelijkheid tonen. Zelfs naar hun baasjes zijn ze onverschillig en dat met het idee dat rescue-honden altijd zo 'dankbaar' zijn. Ze zijn op hun best als ze hun eigen gang kunnen gaan en er niet teveel van hun aanpassingsvermogen gevraagd wordt.

Uit Oost-Europa komen ook kleinere honden. Dit zijn afstammelingen van huishonden die als gevolg van het bewind van dictator Ceausescu in de jaren tachtig, massaal op straat werden gezet omdat de bevolking in grote appartementencomplexen moest gaan wonen waar geen plaats voor honden was. Veel van deze straathonden sterven door voedselgebrek of in gevechten om het weinige voer.

De onverschillige houding van Roemenen ten opzichte van straathonden heeft te maken met armoede. Een kip wordt beter behandeld want die is economisch nuttiger. Vaak wordt naar de honden geschopt (angst voor voeten) en geschreeuwd. Roemeense zwerfhonden zijn gemiddeld erg bang voor mensen!

Ze hebben weinig goeds van mensen te verwachten. De onbevange honden die hier ook wel vandaan komen, zijn honden die afstammen van huishonden en al heel jong opgevangen zijn.

Naast Roemeense honden, worden ook honden uit Bosnië, Bulgarije, Rusland en Oekraïne naar Nederland gehaald. Ieder land en iedere hond heeft een eigen verhaal maar in grote lijnen zijn deze honden in hun gedrag vergelijkbaar met de honden uit Roemenië.

Gevolgen voor hun aanpassing in Nederland

Honden worden naar Nederland gehaald om hen een beter leven te geven. Hadden ze een verschrikkelijk leven in hun land van oorsprong dan kan het al gauw beter. Maar je moet je dan wel afvragen of een hond hier kan aarden.

Wantrouwige, zeer angstige of bijzonder waakse honden vinden in Nederland geen levensomstandigheden waarin ze stressvrij kunnen leven.

Denk hierbij aan de volgende dingen:

- teveel drukte
- te veel wat niet mag of gevaarlijk is
- te weinig beweging
- instinct niet kunnen uitleven (jagen of hoeden)

Pups kunnen zich makkelijker aanpassen maar het helpt ze niet dat ze pas met 15 weken naar Nederland mogen komen. Dit heeft te maken met de regels voor Rabiës-inenting.

Zijn de pups ter plaatse goed opgevangen, bijvoorbeeld in een gezin, dan valt de schade mee.

Hebben ze al die tijd in een schuur gezeten (wat in Oost-Europa in de winter voorkomt) dan hebben ze de belangrijke socialisatie gemist met mensen en vreemde honden. Hun start hier is angstig en of ze dat overwinnen hangt af van het geduld, de tijd en kennis van de adoptant naast hun eigen erfelijke beladenheid.

Vaak gaat het goed maar niet altijd. Zelfs met een goede voorbereiding, zowel in het land van herkomst als hier in Nederland, kan het anders lopen dan verwacht. Soms heeft een stichting de hond of de draagkracht van de familie niet goed ingeschat. Soms ontwikkelt een hond zich anders dan je zou verwachten of wijzigt de gezinssituatie zodat de hond niet meer 'past'.

Ziektes

De ziektes die zwerfhonden mee kunnen brengen verschillen sterk per land van herkomst. Als je een hond adopteert moet je hier wel rekening mee houden. De meeste stichtingen laten de hond vooraf onderzoeken en behandelen maar er zijn ziektes die pas later hun kop opsteken en blijvend zijn (bijv. Leishmania) of die blijvende gevolgen kunnen hebben. De kosten voor de behandeling van de hond kun je niet verhalen.

Het contract³

Veel stichtingen werken met contracten waarin de adoptant nooit eigenaar wordt van de hond. De kosten die gemaakt worden voor de hond ten tijde dat hij bij het adoptiegezin verblijft (inentingen, dierenartskosten, kosten voor training en/of gedragstherapie, enz.) betaald de adoptant. Helemaal kloppend is dit niet.

Adoptie is in verband met dieren geen wettelijke term dus wie wordt eigenaar van de hond? Om problemen te voorkomen is het belangrijk om in zee te gaan met een organisatie waarbij de adoptant ook daadwerkelijk eigenaar van de hond wordt.

Er moet gebruik worden gemaakt van een deugdelijke plaatsingsovereenkomst waarin afspraken over plaatsing van de hond helder zijn vastgelegd.

Dit is een belangrijk aandachtspunt omdat herplaatsingsorganisaties vaak gebruik maken van zogeheten adoptiecontracten of plaatsingsovereenkomsten waar inhoudelijk de nodige juridische vraagtekens bij kunnen worden gezet.

³ Bron: artikel in blad Hondenbescherming nr. 1 mei 2019

In dergelijke contracten wordt namelijk vaak bepaald dat de organisatie of stichting eigenaar blijft van de hond en de adoptant krijgt een heleboel verregaande verplichtingen over zich uitgestort.

Zo verplicht de adoptant zich om bijvoorbeeld medewerkers van de organisatie te allen tijde in zijn woning binnen te laten zodat ze kunnen beoordelen of er goed voor de hond wordt gezorgd.

Er worden vaak ook eisen gesteld over de wijze van houden en verzorgen van de hond en als met daaraan niet voldoet, bedingt de stichting de mogelijkheid om het dier onmiddellijk terug te nemen en moet men zelfs een boete betalen.

Soms moet de adoptant jaarlijks verslag doen over het welzijn van de hond. Daartegenover verplicht de organisatie, hoewel ze eigenaar blijven, tot vrijwel niets. Ze kan niet aansprakelijk worden gesteld voor eventuele medische kosten voor de hond en zal ook onder geen enkel beding het betaalde adoptiegeld terugbetalen.

Kortom: de herplaatsingsorganisatie wil eigenaar van de hond blijven maar legt de met het eigendom gepaard gaande verantwoordelijkheid volledig bij de adoptant. Zolang er niets aan de hand is met de geplaatste hond, zijn er geen problemen.

Maar als zich toch problemen voordoen, roepen de gehanteerde contractvoorwaarden de nodige vragen en problemen op. In sommige gevallen ziet de adoptant zich genoodzaakt om naar de rechter te stappen om meer duidelijkheid te krijgen over het door hen afgesloten adoptiecontract.

Er is namelijk geen sprake van een koopovereenkomst maar van een bruikleenovereenkomst op grond waarvan de stichting niet aansprakelijk is voor bijvoorbeeld de dierenartskosten. Er wordt namelijk geen koopsom voldaan maar een reiskostenvergoeding (bijdrage in de kosten voor het transport van de hond). Ook al voel je je als adoptant eigenaar van de hond, blijkt uit de meeste voorwaarden in de gehanteerde contracten dat het voor de partijen de bedoeling was om alleen het gebruik en het genot van de hond aan de adoptant te verschaffen en niet het eigendom.

De testen die gedaan worden bij de hond in het land van herkomst om te bepalen of de hond ziek is, zijn niet waterdicht. Deze testen zijn een momentopname en de stichtingen doen er goed aan om in het contract op te nemen dat de resultaten van de test geen 100% garantie bieden.

Als adoptant moet je de stichting ook in de gelegenheid stellen om het ' gebrek ' te herstellen omdat ze bijvoorbeeld aan goedkopere medicijnen kunnen komen.

Bruikleen

De constructie van bruikleen is een vreemde constructie bij plaatsing van dieren. Bruikleen impliceert immers dat het een tijdelijke constructie is en kan dus alleen voor een bepaalde tijd gelden. Het dier in bruikleen moet vroeg of laat weer terug naar de eigenaar. Dit is doorgaans echter niet de bedoeling bij de plaatsing van een herplaatsingsdier. Verder is bruikleen per definitie 'om niet' (gratis), maar door de herplaatsingsorganisatie wordt meestal wel een geldsom gevraagd. Vanwege deze, voor de herplaatsing van een dier, eigenaardige eigenschappen van de bruikleenovereenkomst zijn diverse asielen die de bruikleenovereenkomsten hanteerden, overgestapt op herplaatsingsovereenkomsten die het karakter hebben van een koopovereenkomst.

De bruikleenconstructies worden door organisaties gebruikt omdat zij zeker willen weten dat het dier goed terecht komt en goed verzorgd wordt. Het is echter niet redelijk als dat ertoe leidt dat de adoptant wel alle kosten, verantwoordelijkheden en aansprakelijkheid draagt maar nooit eigenaar wordt van het dier.

De stichtingen zouden beter in de overeenkomst de bruikleenconstructie slechts voor een beperkte tijd moeten toepassen. Bijvoorbeeld het eerste jaar in bruikleen geven en daarna een dierenartsverklaring laten overleggen waaruit blijkt dat het dier in goede conditie verkeert waarna het dier eigendom van de adoptant wordt. Maar ook de dierenartsverklaring is maar een momentopname.

Koopcontract

Bij het afsluiten van een koopcontract wordt de adoptant eigenaar van het dier. In dit geval is het wettelijk niet geldig als er in het contract bepalingen zijn opgenomen over wat men wel en niet mag doen met het dier en boetes zou moeten betalen als men zich niet aan de overeenkomst houdt.

In de meeste contracten worden diverse termen door elkaar gebruikt en ook de rechtspraak is verdeeld over de interpretatie van de overeenkomsten.

Eigendom

Wie het dier in bezit heeft wordt in principe als rechthebbende van het dier gezien. Het is dan aan de andere persoon/instantie om aan te tonen dat hij recht heeft op het dier. De adoptant hoeft dan ook niet direct te vrezen voor bepalingen in de trant van dat de stichting het dier in beslag kan nemen als niet voldaan wordt aan de adoptievoorwaarden. De stichting zal dan eerst bij de rechter af moeten dwingen dat zij als rechtmatige eigenaar van het dier moeten worden beschouwd.

Als je als adoptant ook geen toestemming verleent om je huis te betreden en dit toch gebeurt heet dit 'huisvredebreuk'.

Bruikleenovereenkomst

Als je als adoptant akkoord gaat met een bruikleenovereenkomst moet je je goed realiseren dat je weinig rechten en veel plichten hebt en dat de kans bestaat dat bij problemen de hond moet worden afgestaan.

Wie is betrouwbaar?⁴

Er is geen overzicht van goede herplaatsers. Wel zijn er aanwijzingen voor 'goed' versus 'twijfelachtig'.

Kenmerken van een goede stichting of particulier zijn:

- Niet alleen zielige verhalen die een groot beroep doen op de emotie ("die hond moet nu hier weg") maar wel bij elke hond de nodige informatie over gedrag, achtergrond en gezondheid.
- Er worden geen enorme aantallen aangeboden.
- De hond is in een asiel of op een opvangadres waar de stichting contact mee heeft en waar begeleiding en beoordeling plaatsvindt.
- Er is een uitvoerige toetsing of hond en baas bij elkaar passen met gesprekken vooraf over de thuissituatie en wensen, huisbezoeken, afspraken voor nazorg en controle na adoptie.
- Ook de moeilijke kanten en risico's van het adopteren van een hond worden besproken en op papier uitgereikt.
- Duidelijke afspraken op papier over rechten en plichten van alle betrokkenen.
- Altijd bereikbaar voor deskundige hulp bij problemen.
- Verantwoording over wat er gebeurt met het geld dat voor de hond betaald wordt.
- Honden zijn gecontroleerd door een dierenarts en tegen Rabiës ingeënt.
- De aangeboden honden zijn veelal gecastreerd/ gesteriliseerd als ze er oud genoeg voor zijn⁵.
- De honden komen gezond aan of bij ziekte worden de kosten door de stichting betaald.

⁴ Bron: Losvast O&O nr. 1-2019

⁵ zie Nadelen van te vroege castratie/sterilisatie

Bij dit alles geldt dat de adoptant zijn gezond verstand en zijn intuïtieve oordeel moet meewegen. Zijn de mensen van de stichting/particulier enthousiast, krijg je alle informatie, kun je je een echt beeld van de hond vormen?

Zijn er veel positieve verhalen over de geadopteerde honden en over de begeleiding?

Bedenk wel dat het adopteren van een hond van een foto zoiets is als het trouwen met de handschoen.

Geen garantie dus dat het in de praktijk ook gaat klikken. En die klik is juist wat het maakt dat een adoptant ook doorzet als het in de praktijk toch wat lastiger is dan verwacht.

Want... dat is het meestal.

Zwerfhonden adopteren via asielen

De Nederlandse asielen zijn stukken beter dan die in het buitenland. Voordeel: de honden kunnen geobserveerd en daarmee trefzekerder geplaatst worden.

Het asiel is ook een vangnet als het niet goed gaat.

Asielen hebben een grote vraag en te weinig aanbod.

Ze hebben ook de infrastructuur om honden onder de aandacht te brengen.

Mogelijk minder goede aanbieders

Aanwijzingen die je aan het twijfelen moeten brengen:

- Veel aanbod en maar weinig informatie per hond, ook niet bij navraag.
- De hond is nog niet goed beoordeeld maar mag zo naar de adoptant.
- Er worden weinig vragen vooraf gesteld en vaak is er geen huisbezoek (kans op een goede match is klein).
- Onduidelijke afspraken over rechten en plichten, weinig op papier. Onduidelijke of ondeugdelijke informatie over de medische conditie van de hond.
- Geen afspraken over nazorg, men is slecht bereikbaar.

Het wordt helemaal dubieus als er een vrachtwagen met een groot aantal honden komt voorrijden en je kunt 'komen kijken'.

Je kunt ter plekke je hond van keuze meenemen tegen overhandiging van geld. Dat er hier mogelijk commerciële hondenhandel plaatsvindt, kun je op je vingers natellen.

Er zijn gevallen bekend, met name uit voormalige Oostbloklanden, dat er zelfs honden met oormerken en van een sterilisatieproject aangeboden werden. Deze honden zijn dan zo van de straat gevangen terwijl deze honden juist teruggeplaatst worden om te voorkomen dat vruchtbare honden hun plaats innemen.

Waar een vraag is, ontstaat aanbod

Dezelfde mensen die nu als broodfokker quasi rashonden naar Nederland halen of zelf fokken onder erbarmelijke omstandigheden, kunnen ook onder de vlag van 'leuke buitenlandse zwerpups', zelf hier een fokkerij en handel opzetten.

Mede hierom hameren stichtingen op castratie en castreren sommige zelfs jonge pups⁶. Er is een voorbeeld bekend van een broodfokker die met buitenlandse zwervhonden ging fokken, maar er zijn geen aanwijzingen dat dit al op grote schaal gebeurt. De relatief lage prijzen maakt het fokken van straathonden minder aantrekkelijk.

Tussen de stichtingen en particulieren die zwervhonden naar Nederland halen, zitten soms grote verschillen.

In hoe zorgvuldig de honden worden uitgezocht en begeleid en in hoe serieus er naar een goede match gekeken wordt. Als zoeker naar een buitenlandse adoptiehond kun je beter eerst kijken wie de hond importeert en pas daarna naar de leuke foto's op internet.

Een zwervhond uit een asiel halen (er zijn er nu 15 die buitenlandse zwervhonden opnemen), is een goed alternatief.

Wat een zwervhond aan afstamming en ervaringen meebrengt, is in hoge mate bepalend voor hoe goed hij het hier gaat doen.

Nadelen van te vroege castratie/ sterilisatie

Als een pup opgroeit maakt hij diverse ontwikkelingsstadia door. Het puberen vanaf ongeveer 6 maanden, de sexuele rijping en de hormonen in het bloed heeft een hond allemaal nodig om op te groeien tot een stabiele volwassen hond. Voor sommige baasjes en honden al een hele uitdaging als de pup in Nederland geboren is en hij een fijn huis heeft waar voldaan wordt aan al de behoeftes van de hond.

Is een hond als zwervhond geboren en heeft hij op straat gezworven dan heeft hij een heel rugzakje aan ervaringen en hoe hij zich in bepaalde situatie gedraagt, bij zich.

Wordt de zwervhond op een leeftijd van ongeveer 1,5 tot 2 jaar gecastreerd/ gesteriliseerd dan hebben de hormonen hun werk gedaan en is de hond min of meer af, lichamelijk gezien. Maar wordt de jonge hond voor deze leeftijd gecastreerd/gesteriliseerd dan heeft deze rijping maar gedeeltelijk of, bij honden van 15 - 26 weken, helemaal niet plaatsgevonden. Bij teven zie je vaak meer agressie naar andere teven naast voedselnijd en soms extreme verdediging van ligplaats, speeltjes en aandacht. Soms zie je rugproblemen ontstaan omdat er organen weggehaald zijn en er ruimte in de buikholte is gekomen.

⁶ zie Nadelen van te vroege castratie/sterilisatie

Bij reuen zie je vaak lange doorgroei van poten en nek (lange slungels wat vaak niet past bij hun soort) en instabiele, onzekere honden.

Voor zowel reuen als teven geldt dat ze vaak blijven hangen in een soort speels puppygedrag alsof ze nooit volwassen worden. Door training kan dit voor een deel verholpen worden.

Dit is ook zeker een punt om goed nota van te nemen als je een heel jonge hond uit het buitenland adopteert.

Je hebt een hond geadopteerd⁷

Wat je ook doet, begin rustig!

Kennismaking met vrienden en familie moet wachten evenals het kennismaken met de omgeving.

De meeste honden houden zich de eerste weken of maanden gedeisd uit lijfsbehoud. Het lijkt dan een rustige en lieve hond.

Dat de hond door alles overweldigd wordt en zich uit angst koest houdt, valt dan niet zo op. Als adoptant weet je namelijk niet hoe de hond in zijn gewone doen is.

Na verloop van tijd kan de hond gaan uitvallen naar mensen en honden. Ze durft meer haar eigen ruimte op te eisen vooral op haar eigen terrein.

Omdat haar baas haar weinig veiligheid heeft geboden, kan ze dit met dreigen gaan doen. Voor de adoptant komt dit gedrag als een donderslag bij heldere hemel. Wat is er met de rustige en lieve hond gebeurd?

De hond heeft onvoldoende gelegenheid gehad om zich op haar gemak te gaan voelen. Ze heeft niet geleerd nieuwe mensen of situaties met vertrouwen te benaderen.

Wat je in de eerste weken fout doet, kun je daarna niet of nauwelijks meer corrigeren.

De stichtingen en particulieren moeten goed uitleggen waarom de hond die gewenningstijd nodig heeft. Dit kan gaan om weken of maanden. Bij volwassen honden duurt het langer dan voor pups of jonge honden. Maar het is meestal veel langer dan de adoptant denkt!

Leer zoveel mogelijk over de lichaamstaal en gedrag van honden zodat je je bewust kunt worden hoe de hond zich voelt en wat hij je met zijn lichaamstaal en gedrag duidelijk probeert te maken.

Het niet goed kunnen 'lezen' van het gedrag van je rescue hond, mogelijk in combinatie met een mismatch is een tweede grond waarop een adoptie fout kan lopen.

Als je de signalen niet goed interpreteert, kun je de hond niet goed begeleiden.

⁷ Bron: Losvast O&O nummer 1-2019

Weet je wat je kunt verwachten dan is de kans groter dat je de lichaamstaal herkent en begrijpt.

Werk aan de winkel dus voor de adoptant maar ook voor een ervaren hondenbezitter!

Hulp van professionals

Kynologisch instructeurs en gedragsdeskundigen kunnen op veel manieren bijdragen aan een succesvolle band tussen adoptanten en hun buitenlandse honden.

Cursussen moeten niet regulier zijn maar toegespitst op het gedrag van de adoptiehonden. Er moet aandacht besteed worden aan de lichaamstaal van de honden en er moet getraind worden in kleine groepen die geselecteerd zijn. Flexibiliteit is belangrijk waarbij het versterken van de band tussen de baas en de hond op nummer een staat.

Verantwoording

Dit artikel is geschreven op basis van eigen kennis en ervaringen uit de praktijk en met toestemming van de genoemde organisaties. Wil je op basis van dit artikel advies, training of samenwerking met DUTTA, stuur dan een email (annemarie@dutta.nl) of bel Anne Marie van Hees (06-28432360).